

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU

FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. AUGUSZTUS

SZÉN-DIOXID-ELNYELŐ PANELEK
40 000 GYŰRŰS GALAXIS
HIDEGHÁBORÚ

389

+

KOŁODZIEJCZAK
PEEK
OLDIE
OROSZ
POE

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

Nemere
ISTVÁN

Böszörményi
GYULA

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

EGY SKÓT SZIGETEN, A HAJDANI BOSZORKÁNYSSÁGGAL
VÁDOLT NŐK BÖRTÖNÉNEK KÖZELÉBEN REJTÉLYES
MÓDON GYEREKEK TÚNNEK EL.

GÓTIKUS THRILLER CSAK ERŐS IDEGZETŰEKNEK!

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Köszöntő

Ötven évvel ezelőtt ablak nyílt a világra. Abban az időben elképzelhetetlen volt, hogy a magyar olvasó a burzsoá műfajnak bélyegzett science fiction révén tekintsen ki az országból. Azonban a Galaktika magazin tudományos fantasztikuma a képzelet segítségével megnyitotta a sorompókat a határon, társadalomkritikus szemléletével a nagyközönség előtt addig ismeretlen, új hangon szólt, és a fantázia szárnyán csapott le az emberi lélek rejtelseire. Olyan dolgokat olvashattunk, amilyeneket addig szinte soha.

A Galaktika oldalait, filmes híreit bibliaként forgattam a hetvenes és nyolcvanas években. A korszak fantasztikus filmjeiről máshonnan nem kaphattunk hírt, és mivel moziba nem juthattak el a klasszikus sci-fi filmek, csak ezeken a sorokon keresztül élhetük át az élményt. Óriás agyú, mutáns emberek vánszorogtak négykézláb a fekete-fehér képeken, világító szemű, szőrös rémek léptek elő a távoli jövőből, és ezüstösen csillogó repülő csészealjok száguldottak lézersugarakat lödözve a lapokon. Egész életemre ható élmények érték, és örökre meghatározták a fantasztikus műfaj iránti rajongásomat. A Galaktika megváltoztatta az életemet.

Kuczka Péternek hála, egy álom vált valóra, amikor 1989-ben, a pszichológia szak elvégzése után abba a szerencsés helyzetbe kerültem, hogy pár évig én szerkeszthettem a Galaktika filmes rovatát, és megoszthattam a kedves olvasóval a legfrissebb filmes híreket, valamint a sci-fi és horrorfilm világának összefüggéseit a lélek tudományával.

Ma természetesen mindenki könnyen hozzájuthat a fantasztikus világhoz, mégis úgy gondolom, hogy az ötven éves Galaktika a mai napig meghatározó sarokpontja a világ sci-fi életének. És biztos vagyok benne, hogy így lesz ez még sok-sok galaktikus éven át. Köszönjük együtt a legkedvesebb magazinunkat!

Boldog születésnapot, Galaktika!

Bergendy Péter
filmrendező

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**
(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**
(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**
tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**
(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**
(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Ivona Denovic (Horvátország)** munkája:
ivonadenovic.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: **info@pannonia.ca**

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

90

26

42

NOVELLÁK

- 6 Tomasz Kołodziejczak:** Alkonyat Verona felett (első rész)
- 31 Böszörményi Gyula:** Csillaglegenda
- 44 Benjamin Peek:** Andrej Tarkovszkij
- 58 Nemere István:** Eltérítés
- 80 Henry Lion Oldie:** A megmentők
- 94 Orosz Adél:** Anyaméh
- 110 Edgar Allan Poe:** Csönd

CIKKEK

- 26 Hidegháború**
- 30 Böszörményi Gyula-megemlékezés**
- 40 Videodrón**
- 42 Intelligens dizájn**
- 56 A szférák zenéje**
- 75 Világűrt jelentő deszkák**
- 78 Zöld jövő**
- 90 Obszervatórium**
- 92 Kő kövön**
- 102 Képregény a Galaktikában**

GALAKTIKA XI.

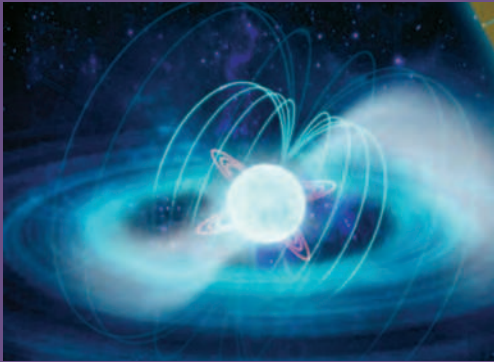
115 Bram Stoker: A Hét Csillag Ékköve (első rész)

201 Bram Stoker: életrajz

Az univerzum legerősebb mágnesese

Az első kínai röntgensillagászati műhold, az *Insight-HXMT* mögött álló csapat felfedezte az univerzumban eddig közvetlenül mért legerősebb mágneses mezőt.

A neutroncsillagok kivételesen erős mágneses tereket hoznak létre. Ezeket a csillag felszínéhez közel is pontosan tudják mérni. Az *Insight-HXMT* csapata 146 keV energiájú ciklotronelnyelési vonalat fedezett fel a Swift J0243.6+6124 röntgenkettős neutroncsillagban, ami több mint 1,6 milliárd Tesla felszíni mágneses mezőt jelent.

Két évvel ezelőtt az *Insight-HXMT* csapata arról számolt be, hogy a GRO J1008-57 röntgenkettős rendszerben lévő neutroncsillagból 1 milliárd Tesla erősségű felszíni mágneses teret figyeltek meg, ami akkor világrekordot jelentett. Ezt most újabb 60 százalékkal döntötték meg.

A neutroncsillag röntgen kettős rendszer egy neutroncsillagból és kísérőcsillagából áll. A kísérő gáza a neutroncsillag felé hullik, akkréciós korongot alkotva. Az akkréciós korongban lévő plazma viszont mágneses vonalak mentén a neutroncsillag felszínére esik, erős röntgensugárzást bocsátva ki.

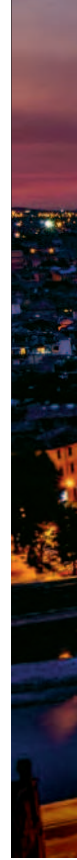
1.

Vittorio Bernardin ajkához emelte a borospoharat. Tétovázott egy pillanatig az első korty előtt, megforgatta a poharat, és a fény felé tartva megvizsgálta a tartalmát. Lassan elszállt belőle minden indulat.

Pedig ma egyfolytában csak ezek miatt bosszankodott: Irene, az a hülye ribanc; Dimachaerus, aki ismét megmutatta az önteltségét; a közvetlen felettese, Mario Gambino, az a vén bolond, aki minden adandó alkalommal piszkálja őt.

A legjobban talán Dimachaerus, akit Szemnek is hívtak, hozta ki a sodrából. Igen, egy csúcson levő gladiátor, több küzdelmet is megnyert egymás után, remek stílusban, teltházás aréna előtt. A turista csajok nap-hosszat a villája előtt vártak, és arról álmodtak, hogy legalább egy pillanatra megjelenik, és ráírja a nevét a kis mellükre meg lapos hasukra, és hátha, ki tudja, beinvitál egyet-kettőt.

Ez a tiszteletet nem ismerő gladiátor már kora reggel berontott Vittorio irodájába pimaszul előírászerűtlen öltözékben, amelynek viselése egy kormányhivatalban egy egyszerű polgárt figyelmeztetéssel vagy esetleg pénzbírsággal fenyegetett volna. Szandál, farmer és egy, az izmos testhez simuló ing, mind Prada, de mégis teljesen szembemenő, ha nem is magával a törvényvel, de a szokásokkal biztosan. A gladiátor keze meglepően finom volt, nem sportolóhoz illő, fényes lakkal festett körmökkel. Kopaszra nyírt fej, erős állkapocs, sebhelyes koponya, jobb szemén fekete szalag, egyik füle félig hiányzott. Az arcán egy álmatlan éjszaka nyomai ültek, leheletéből borzag áradt. Ezekért a jelekért, az ádáz, de mindig győztes párbajok emlékeiért, ezért az arénában és az ágyban megállíthatatlan testért özönlöttek Veronába a turistanők

*Az átrendeződött
népességű Európa a
felismerhetetlenségig
megváltozott. De milyen
szerepet játszhat ebben
egy kislány?*

JANUSZA
ZAJDEL
díjas szerző

Tomasz Kołodziejczak (első rész)

Alkonyat Verona felett

a Népi Birodalom minden tartományából. Persze Júlia erkélye miatt is.

Dimachaerus egy krémszínű, vastag, teaszagú papírt csapott oda Vittorio asztalára, amelyen kalligrafikus kézírással a céh nem bonyolult és nem kifinomult követelései voltak összeszedve. A gladiátorok egyszerűen több pénzt szerettek volna. Nem követeltek egyéb kiváltságot. Nem kértek jobb orvosi ellátást, nem kértek rokkantsági biztosítást, nem kértek Verona elhagyására szóló jogot. Tudták, hogy mindent, amit a Tartományban meg lehet kapni, itt is megkaphatnak, a legeslegjobbat és a legeslegkeresettebbet. Nem álmodtak a lehetetlenről vagy a Népi Birodalom városaiban megtartott szereplésekről. Tökéletesen tudták, mit lehet kérni a helyi tisztviselőktől, és milyen ügyekkel nem szabad soha zavarni a Tartomány igazi vezetőit. Dimachaerus meg volt győződve arról, mellesleg jogosan, hogy nem Vittorio hozza meg a végső döntést a pénzről, hanem a fe-

letesei. Ezért semmibe vette a hivatalnokot. De a szabályok szerint éppen nála nyújthatta be a kérvényt; tudta azt is, hogy az uralkodók szeretik az eljárásokat és hogy minden irat a hivatali hierarchia számos szintjén és a városháza tucatnyi asztalán való áthaladás után nyer hivatalosan érvényt. Ámde a hanyag öltözékével, a borotvátlan arcával, az alázat begyakorolt hiányával leplezetlenül megmutatta Vittoriónak, hogy mennyire nem becsüli a rangját és őt személyesen.

Dimachaerus az aréna istene volt, a helyi hölgyek és a leggazdagabb turistanők szeretője, mégis formálisan Verona városának rabszolgája. Vittorio Bernardinnak, egy hetdrangú tisztviselőnek, egy *juahiangnak*, egy ilyen fiatal bennszülöthöz képest elég magas beosztásban levőnek, mégis alárendeltnek kellett volna mutatni magát.

Juahiang azt jelenti, hogy mandarin kacsá.

Idegésítette őt Irene is, akit két nappal ezelőtt elzavart a háztól. Elege lett csontos ➤

testéből és túl kicsi melléből, pedig amikor közel egy éve megismerkedett a vele, pont ez tetszett neki: sápadt és vékony, távolról a kínai turistákra emlékeztető nő. Különösen, ha rájuk is akart hasonlítani, és rövid szoknyát, arany szállal átszótt blúzt és fehér csizmát vett fel. Valószínűleg ez izgatta fel őt dugás közben – azt képzelte, hogy egy pontosan egy olyan nő fekszik alatta. De néhány hónap után ez már elvesztette a varázsát, úgyhogy azt mondta neki, takarodjon. Ha Irene sírt és győzködte őt a szerelméről gyerekes, magas hangon, attól Vittorio megint begerjedt. Letépte róla a ruhát, és magáévá tette a nappaliban, nyitott bejárati ajtónál, amely mellett már ott állt a ruhákkal és egyéb cuccal megpakolt bőrönd. Hangosan felnyögve, a nő úgy döngölődött hozzá, mintha az élete, és nem kizárólag a nagyobb alapterületű élettér múlna rajta, de ez sem segített. Vittorio utána mégis kipenderítette, menjen csak vissza a panelbe, az öreg anyjához, és robotoljon a nagykerben. Irene már kitapasztalhatta az életet. Nem is ez idegesítette Vittorioét. Éppen most döbönt rá, hogy nem tájékoztatta a személyzetist a kapcsolat befejezéséről, és nem jelentette ki Irenét. A szabályok értelmében Vittorioénak ezt legkésebb az esemény után huszonnégy órával meg kellett volna tennie. Ám annyi munkája volt, hogy megfeledezett róla. Fennállt az aktába való bejegyzés veszélye; amúgy nem lenne nagy ügy, de Vittorio mérgeződött, hogy megrovásban fog részesülni saját figyelmetlensége és nem egy igazi vétek miatt. Hát ez van, holnap írok egy nyilatkozatot és bocsánatkérést.

– Bassza meg ezt az öreget, az istenit! Majd egyszer csak visszafizetek neki!

A férfi megint a kiváló toszkán borral teli pohárra nézett, mert ez volt a sok közül az egyik oka, hogy Európa ezen darabját megvédték a dzsihadokkal szemben. Ezután megfe-

ledkezve arról, hogy élveznie kellene a nemes italt, egy hajtásra megitta.

És csak utána szállta meg a nyugalom.

2.

– Ébredj! Kelj fel! – Egy sikoly és egy vállrángatás szakította ki álmából Vittorioét. Azonnal kinyitotta a szemét, de a hálószo-
ba félhomályában csupán körvonalakat vett ki. Még csak meg sem rándult, mintha a takarója páncéllá válna a közelgő nappal szemben. Azonnál ráeszmélt, hogy ez egy rossz nap lesz. Hajnalban csak tolvajok vagy *guoanbu* közszolgák léphettek be a házába. A közönséges rablók minden teketória nélkül fejbe vágták volna, vagy gázzal altatták volna el, de nem ébresztették volna fel ekkorra zajt csapva.

Összerezzen. A félelem a gyomra mélyéről terjedt, és mint egy megdermedt drótgombolyag, lassan bontakozott ki, csápjait a szíve és az elméje, a keze és a lába felé nyújtotta, megbénítva a mozgás minden csíráját.

– Kelj fel!

Soha az életben nem gondolkozott ennyire gyorsan.

Vajon Irenéről van szó? Vajon ez a szuka most bajba sodorta? Vagy a genny Dimachaerus aljas játéka miatt van az egész? Legyen már végre valaki, aki elvágja Dimachaerus torkát, és kiereszti a beleit! Vagy egy ellenőrzés miatt, amely túl magas kiadásaira lett figyelmes a filtrációs táborokba tett szolgálati utak során? Vagy feljelentette valaki, hogy a gladiátorújoncok keresése mellett személyesen tesztelte az új jelölt hölgyeket lupanárius állásokra? Átkozott Howard, ez pedig az ő műve, noha hányszor, de hányszor biztosította őt a barátságáról, amikor Vittorio pártfogásának köszönhetően táborigazgatói kinevezést kapott!

– Elég! Nem vagyok felöltözve! – Nagy nehezen nyögte ki, színelve azt, mintha csak most ébredt volna fel.

– Gyorsan! – A jövevény két lépésnyit hátrált, de végül Vittorio kivette, hogy nem egyenruhát, hanem olcsó, sötétkék hivatalnoki öltözetet visel. Szóval talán mégsem lesz ez olyan rossz...

Végül ledobta a takarót, és felült az ágyon.

– Egy perced van, hogy leérsz. Ki kell nézned. Vár rád! – szólt a férfi, és kiment. Nem magyarázta meg, hogy ki „vár”. Egyértelmű volt. Vittorio lerúgta a pizsamáját, a nadrágját meztelen testére húzta fel, és nem vesztegette az időt arra, hogy elővegye az alsónadrágját a fiókból, viszont egy előző nap frissen vasalt fehér inget rántott le a fogasról. Gondosan begombolta, és megnézte magát a tükörben, hogy a gallér jól áll-e. Mezítláb elindult a lépcső felé. Azt szerette volna, hogy a jövevények lássák, nagyon siet, ugyanakkor a tisztelet jeléül törődik a megjelenésével.

Gyorsan, egyenletes léptekkel ment le a lépcsőn, óvatosan, hangtalanul szedve a lábát. Megpróbált nem zihálni. Megigazította a felgyűrődött ingmandzsettát. Ez a forma művészete. A viselkedés. A tartás és az ellenőrzés. Ha ez nem lett volna meg, a nyomorúság származásával nem került volna ilyen magasra a tartományi hierarchiában. Az emeletről a földszinti társalgóba vezető keskeny lépcső oldalai zártak voltak, ezért minden lépés után nőtt a helyiség látható része, és ezzel együtt kirajzolódott a jövevények teljes sziluettje. Vittorio még mindig nem értette a dolgokat.

Az előljáró jövevény kissé hátrébb állt: alacsony, sötétkék öltönyben, kicsi, ápolt kezekkel és fekete, rövidre nyírt, fényes hajjal. Vittorio nem ismerte őt, ami akár fenyegető jel is lehetett volna, de éppúgy nagyon pozitív. A férfinak, aki felébresztette, kispor-

tolt alakja és sötét bőre volt, mint egy igazi olasznak. Igaz, már enyhén kopaszodott, de a szeme sugárzott a fiatalos energiától. A fekete zakó ujjá alatt egy nagy karóra csillant fel arany színekben játszva, ujját pedig fényes pecsétgyűrű díszítette.

A férfi lába mellett egy kislány állt, apróka, vékonyka, hat- vagy akár nyolcéves is lehetett. A lábán színes tornacipőt viselt, vékony vádlijára élénkzöld harisnyanadrág simult, és egy kétségkívül divatos és drága narancssárga ruhát hordott, valószínűleg a Benettontól. Vittorio azonnal észrevette a gyermek arcát, sápadt, finom vonalú, összeszorított ajkakkal és a földre szegezett szemekkel. A kislány a legfrissebb, gazdag nemesek divatja szerinti rövid frizurát hordott, de feltűnt, hogy aznap reggel senki sem fésülte meg a világ minden irányába igyekvő tincseit.

Kis idő után meglátta a gyerek mögött álló bőrdöngőt.

– *Ninhao*. – Vittorio kissé lehajtotta a fejét, és lefelé nézett, amikor a fehéremberhez fordult. – Vittorio Bernardin vagyok, *juahiang* tisztviselő. Minek köszönhetem ezt a látogatást?

A válasz csak egy idő után érkezett meg.

– Hi-min úr kiválasztott téged egy fontos feladat elvégzésére, amelynek helyes végrehajtása az aktádba és az itt élő Irene Toccóéba kerül.

– Na de... – kezdte Vittorio, azonban a kínai egy kézmozdulattal félbeszakította. Ő maga angolul, halkán és motyogva, szinte érthetetlenül üdvözölte a ház urát, több udvariasságot tanúsítva ezzel, mint amennyire kötelees volt. Vittorio ismét lehajtotta a fejét, s ugyanakkor megkönnyebbülést érzett. Talán mégsem a saját hibájáról van szó, talán... Alaposabban megnézte a kislányt, aki még mindig csendben és olyannyira mozdulatlanul állt, mintha nem is lélegzett volna. Az élet

egyedüli jele a ritka pislogása volt. Ez a gyermek magas társadalmi státuszú családban nevelkedett, születésétől a visszafogottságra és jó viselkedésre tanították. Kis nemesnő.

Vajon miért hozták ide?

– Uram, köszönöm a látogatást és a bizalmat irántam. – Rájött, ez nem a legjobb alkalom, hogy bejelentse, kivágta Irenét a házból. Majd valahogy megoldja a dolgot, amint megtudja, miről van szó valójában.

A válasz azonnal érkezett.

– Vigyázol erre a gyermekre. Legalább nyolc hónapig. Jelenleg Pia Bernardin a neve. Nem szólíthatod a régi nevén. Nem kérdezhetsz a korábbi nevéről vagy életéről. Ma reggel született, te és Irene Tocco vagytok a törvényes gyámjai, amíg másképpen nem döntenek. A számlát feltöltöttük konkrétan erre a célra. Ezt a pénzt nem költheted el semmi másra. Amikor megveszed az új ruháját, azt, amiben jött, semmisítsd meg!

A fehérember egyetlen levegővétellel, pillanatnyi habozás nélkül fújta a formalitásokat. Valószínűleg nem ez volt az első ilyen alkalom az életében. Bizonyára az egészet akár egyedül is elintézhette volna. De akkor másképpen viselkedett volna. Bemutatkozott volna, leült volna az asztalhoz Vittorióval, mesélt volna egy kicsit, elmagyarázta volna a miérteket és a hogyanokat, talán még tanácsokat is adott volna. Az előljáró jelenléte ugyan formalizálta az egész eljárást, de egyben különleges státuszt is kölcsönzött neki. Fontos dolog lehetett, ha egy kínai tisztviselő személyesen vette a fáradságot, és ellátogatótt Vittorio házába.

Ez egy esély. Megbízta benne és – ha nem okoz csalódást – jutalmat kap. Ha elbaltázza – akkor nem ússza meg büntetlenül. De hát miért is ne sikerülne? Vittorio csak most érezte, hogy a félelem utolsó cseppjei is elpárolognak a fejéből, átadva helyüket az izga-

lomnak – igen, végre kapott egy saját esélyt! Sikerülni fog neki, a hajánál fogva előszedi azt az átkozott Irenét, és megmondja, hogy üljön otthon, foglalkozzon a kis szarossal. Ez van, valahogyan elviseli a túl hangos nevetését és a kis cicijét. Kibírja ezt az egy évet, és utána még magasabbra ugrik.

– Természetesen, uram. – Bár a fehérember fordult hozzá, a szokásnak és a protokollnak megfelelően közvetlenül a kínai férfinak válaszolt. – Minden az elvárások szerint lesz.

– Olvasd el ezt! Íme a személy leírása és egészségügyi nyilvántartása. – A férfi egy szürke, nem túl vastag borítékot nyújtott át. – Iskolai beiratkozás és órarend. Ajánlások. Elérhetőségeim. Egyelőre mindennap beszámolsz.

– Természetesen. – Vittorio bólintott.

A kínai szó nélkül a kijárat felé indult. A zárhoz tartotta univerzális kulcsát, és elhagyta Vittorio házat. A fehér hivatalnok a gyermekre nézett.

– Vigyázz rá, azt tanácsolom – mondta, majd egy gyors kézmozdulattal megfogta a kislány bőröndjét, és elindult az ajtó felé.

– De hát a holmija?... – kezdte Vittorio.

– Megveszel mindent. Ne felejtsd: semmisítsd meg azt, amit most visel! – A hivatalnok még csak hátra sem nézett. – Még ma!

Vittorio utána ugrott, hogy kinyissa és megtartsa az ajtót.

– Vizontlátásra.

– Vizontlátásra.

Amikor közeledett Piához, ő még mindig mozdulatlanul állt, lélegzetét visszafojtva, szótlanul.

Vittorio érezte a padló hidegét meztelen talpa alatt, de a forróság még mindig előntötte az arcát.

– Nem szeretnél sírni? – kérdezte, kezét a nadrágja zsebébe téve. A kislány látta, ahogyan Vittorio mindkét látogatónak enged-

meskedett, most pedig meg kellett mutatnia neki a hatalmát.

A gyermek felnézett a férfira. Világoskék, szinte áttetsző írisze és sötét szemöldöke furcsa kontrasztot alkotott.

– A sírás nem méltó hozzánk – jött a lassú, vékonyka hangú válasz. Vittorio ráadásul csak most vette észre, hogy a kislány szájvonalába csorba a sok tejfog hiányától, és rájött, milyen kis gyerekkel van dolga. Felrobbant a nevetéstől.

– Ne neved rajtam! – ellenkezett a kislány. – Ez udvariatlan.

De Vittorio nem tudta visszatartani magát. Elnézte ezt a kis szarost, aki jól nevelt felnőttként próbált viselkedni, és úgy tűnt, mintha nem igazán értené, mi történik vele. Vittorio pedig úgy röhögött, mintha egy új disznó viccet hallott volna. Majd azt mondta a kislánynak:

– Figyelmeztettek, hogy a megalázók között leszek.

Vittorio egy szempillantás alatt elhallgatott, és ismét a félelem szállta meg őt.

3.

Mario Gambino főosztályvezető irodája előtt nem volt ülőalkalmatosság. A kérelmezőnek állnia kellett, néha meglehetősen hosszán. Még a hátát sem támaszthatta neki a falnak, mert szinte egymáshoz értek a Tizianók keretbe foglalt, tökéletes másai. Kétségkívül nem minden hátsó gondolat nélkül. Az irodába belépő kérelmezőnek fáradtnak kellett lennie.

Pedig Vittorio már eleve kialvatlanul lépett be az épületbe. Éjjel először is egy órán keresztül foglalkozott a gyerek alvóhelyével az emeleten levő dolgozószobájában. Ki kellett vinnie a számítógépet és a nyomtatót, ki kellett pakolnia a zakóit a szekrényből, ki kellett szednie az íróasztalból és a polcokról

FILMVILÁG
FILMÖVÉSZETI FOLYOIRAT LXV. ÉVFOLYAM, 08. SZÁM • 2022. augusztus • 490 FT / 8,60 RON
www.filmvilag.hu

GYERMEKSORSOK
GYARMATHY LÍVIA // SZTÁROK ÉLETE

Andreas Dresen: Egy anya George W. Bushal szemben - Cirko Film

50%

Stranger Things: gyerekek és rémek, sztárok Elvístól Jane Fondáig, Gyarmathy Lívia: líra és satíra, Najmányi és Kafka, Vakamacu és Japán árnyai. Különös világok az augusztusi Filmvilágban.

az összes fontos papírt, meg kellett csinálni és felhúzni az ágyat, ami tényleg csak abban az esetben volt ott, ha vendég maradt nála, aki túl jól érezte magát valamelyik buliján. A kislány egész idő alatt szinte mozdulatlanul ült a forgószékben, amely a rendcsinálás idejére a sarokba került. Színtelen szeme követte a férfi mozdulatait, szabályos légzése pedig megadta az egyes tevékenységek ritmusát.

Aztán meg kellett várnia, míg Pia megmosakodott, rá kellett vennie a kislányt, hogy bújjon bele az Irene után ottmaradt, túl nagy hálóingbe, és meg kellett győződni arról, hogy a gyerek elaludt. Ő maga is a fürdőbe ment, kétszer annyi ideig suvickolta a fogát, mint máskor, fejét lehajtva a mosdókagyló

fölé úgy, hogy a hab a szájából a fehér porcelánra szivárgott. S ekkor Vittoriót a pánik újabb hulláma öntötte el. Elejtette a fogkefét, nehézkesen leült a kád szélére, és belenézett az egész falat eltakaró tükörbe.

Csapdába került. Nem tudta, mit tegyen.

Gyors mozdulatokkal levetkőzött, beugrott a még mindig nőiszappanszagú zuhanykabinba, Irene újabb örökségébe, amit korábban a kislány is használt. Erős hideg vízszugár alá állt. Most nem volt képes megmondani, hogy mitől remeg: a félelemtől vagy a hidegtől? Ez volt a kulcs.

Ez az első lépés a megmeneküléshez. Ne gondolj a saját félelmeidre! Akkor talán nem fogsz félni.

Lassan összeállt a fejében minden, és nem is figyelt a bőrét bántó jéghideg vízszugarakra. A kislány az olasz tartományok nemesei közül való, a legmagasabb rangú fehérek közül. Akár a legmagasabb körhöz tartozó hivatalnok, egy magas rangú helyi rendőrtiszt vagy egy befolyásos vállalkozó lánya. Esetleg egy San Remó-i sztár, vagy egy divattervező, egy népszerű gladiátor törvénytelen gyermeke. A szüleit biztosan félretették, kivégezték, vagy legjobb esetben valamelyik *laogai* táborba küldték. Talán egy közönséges bünt követtek el, talán elszámolták magukat a hatalomért és a befolyásért vívott játszmában, vagy egyszerűen egy olyan kínai szolgálatában álltak, aki elvesztette Peking támogatását. De fennállt egy további opció is, nevezetesen az, hogy a befolyásos szülők egyszerűen rájöttek arra, hogy nem szeretnének tovább foglalkozni a gyermek nevelésével. Talán elváltak, egyikük meghalt, vagy különválasztották őket, és különböző olasz tartományokba küldték dolgozni.

Nagyon gyakran előfordult, hogy a nemkívánatos utódokat idegeneknek adták át nevelésre. Emellett a hatóságok bármikor el-

vehették bármelyik gyermeket, és átadhatták valaki másnak anélkül, hogy tudnák, mennyi időre. Többnyire a szülőföldjüktől eltérő tartományba, vagy legalábbis egy távoli városba küldték őket, így nem találkozhattak napi szinten korábbi rokonaikkal és barátokkal. A kínaiak ezt a propagandafüzeteikben az „Egy eszme politikájának” hívták. A rezervátum kormányzatának az volt az elképzelése, hogy az eszme javára minden fehérembernek, már akinek ezt meg is engedték, itt kell élni és engedelmesen dolgozni.

Vittorio ismerte azokat, akikhez mint nevelőszülőkhöz vitték a gyerekeket, és azokat is, akiktől elvitték őket anélkül, hogy egy szó is szóltak volna arról, mi lesz velük később.

„Ebben semmi szokatlan nincs” – gondolta, miközben egy jéghideg víztócsában állt. Csak azt kell csinálnom, amit elvárnak tőlem, és kész.

Nem lehet, hogy ez csak egy próba? És ha jól teljesíti a feladatot, előléptetik? Egy megalázó, egy alsóbbrendű emberből, aki státuszt, azaz rangot és tulajdont szerzett magának, de gyakorlatilag elérte a kasztja számára megszerezhető legmagasabb pozíciót, a fehér rezervátum-közösség nemes, jobb tagja lesz. Ki tudja, ki tudja...

Reggel elviszi a gyereket az iskolába, melynek címét egy borítékban kapta. Ezután bemegy a munkahelyére, elmagyarázza a helyzetet a főnöknek, kérvényezi a szieszta meghosszabbítását, ezalatt bevásárol a lánynak – a dokumentumok tartalmazták a magasságára és a testalkatára vonatkozó adatokat is. 19 óra után elhozza őt a napköziből, és elmennek pizzát enni, így fog eltelni az első nap. Utána majd alakul valahogyan.

Durva törülközővel megtörölte magát, súrolva az átfagyott bőrét úgy, hogy a vér újra tudjon keringeni, és már szinte mindent szépen összerakott a fejében, amikor

hirtelen a szorongás újabb hulláma kerítette hatalmába. És ha ez a kislány rosszul viselkedik? Nem értett különösen a gyerekekhez. Ugyan volt néhány szeretője az életében, aki anya volt, de végül is ő csak megdugta őket, nem kellett a fattyaikat nevelnie. Nem emlékezett a bátyjára sem – Gracjan meghalt, amikor Vittorio alig ötéves volt. Bentlakásos iskolában nevelkedett tisztaságban és fegyelemben, ezek segítették őt – a szegény külvárosból származó fiút – bejutni az egyetemre, majd a közszolgálatba állni.

Szokásához híven meztelenül lépett ki a fürdőszobából, hogy majd a szobában vegye fel a pizsamáját. Csak a folyosón döbrent rá, hogy ilyet nem lenne szabad tennie, mert a gyerek még feljeleni az iskolában. Mostantól sok mindent át kell gondolnia és meg kell jegyeznie. Legalább lenne itt Irene...

Már pizsamában benézett a dolgozószobába. A folyosóról érkező fény bepillantást engedett a helyiség belsejébe. A kislány a hátán aludt, a takaró lecsúszott róla, jobb lába behajlítva és majdnem az álláig ért. Egy pillanatig figyelte őt, majd egy hirtelen támadt gondlattól vezérelve körülnézett a szobában, hátha van elől valami tárgy, amivel Pia kárt tehetne magában – egy olló, egy üvegedény vagy egy szabadon lévő konnector. A szüleitől elszakított gyermeknek, még ha akaratformáló, kemény nemesekre vonatkozó szabályok szerint nevelték is, különféle csacskságok juthatnak eszébe. Szerencsére nem látott egyetlen veszélyes tárgyat sem, vagy talán csak túl sötét volt. Így hát visszament az ágyába, az ébresztőórát fél hétre állítva, nem hétre, mint máskor. Reggel munka előtt enni kell adnia a gyerekeknek, majd elvinni az iskolába, tehát több időre van szüksége.

Álom mégsem jött a szemére, csak forgolódott az ágyában, egyre fáradtabban. Amikor utoljára az órájára nézett, már jóval elmúlt

egy. Viszont a vekker csörgése előtt felébredt, féláljultan. Képtelen volt tovább szunyókálni.

Bátyjáról és anyjáról álmodott.

Most az irodában már jó húsz perce állt Gambino igazgató ajtaja előtt, toporogva és dörzsölve karikás szemét. Ezen a reggel óta szinte óránként megivott néhány eszpresszót sem segített.

Végül kinyílt az ajtó, amelyben Crystia, a főnök titkárnöje állt, már nem fiatal, de még mindig formás, nagyon leburnult és kisminikelt nő, talán erősebben is, mint az állásához illene. Gambino igazgató, egy csendes, szerény és kétségtelenül erényes feleség férje, szeretett ilyen típusú asszisztensnőket alkalmazni, és ugyanilyen kétségtelenül szeretett ágyba bújni velük.

A nő beengedte Vittoriót a titkárságra, az ajtóban állva, így a férfi közvetlen közélről érezte a Fendi illatot, és hozzádörgölözött a Versace-kosztüm alatt feszülő, nagy mellekhez. Tudta, hogy Crystia szemet vetett rá, de azt is, hogy nem engedhet meg magának semmit, amíg Gambino nem ad jelzést, hogy a nő megkaparintható, mert úgyis kicseréli egy újabbra, bár nem feltétlenül fiatalabbra.

– Négy perced van – szólta a titkárnö hal-kan, fehér fogait felfedve, és Vittorio feltűzelve érezte magát. Valamikor megtörténik, az biztos.

Végigment a keskeny titkárságon, és felszólítás nélkül bekopogott a főnök irodaajtáján. Szokása szerint várt három csendes lélegzétvételnyi időt, és lenyomta a kilincset.

Mario Gambino negyedrangú hivatalnok egy nagy íróasztal mögött ült egy magas, kényelmes, kerek karosszékből. Kifogástalanul szabott öltönyt viselt, és olyan sima fehér inget, mintha éppen most fejezte volna be a vasalást, ezenfelül sötétkék nyakkendő és arany mandzsettagombokat, a mandzsettajában rangjelképével – egy vadlúddal. Nem ➔